

Ved fremsættelsen anførte *Ingmar Wagner* (DK) som ordfører for forslagsstillerne bl. a.:

„Dette forslag fremkommer nu på grund af den seneste tids debat om en lang række afgørelser, som domstolene og den militære anklagemyndighed har truffet i straffesager mod befalingsmænd i militæret. Disse domme har vakt den allerstørste opsigt, for ikke at sige uro, i befolkningen. Denne uro har også fundet udtryk i mange af landets blade, såvel i venstres som i den socialdemokratiske, radikale og kommunistiske presse. Alle har kritiseret de latterligt milde domme, som officerer er blevet idømt for grove forbrydelser. Også fremtrædende jurister har deltaget i kritikken, f. eks. højesteretsadvokat Ove Rasmussen ved et indlæg i dagbladet „Politiken“ den 19. marts i år. Også forsvarsministeren har i den meget omtalte Birkebæksag, hvor officerer ved pligtforsømmelser var skyld i en menig soldats druknedød, udtalt sig for, at der indenfor lovens straffesammenhæng var mulighed for at dømme officerer hårdere, men dommerne er åbenbart ikke enige med forsvarsministeren heri. I alle tilfælde dømmer de på en sådan måde, at det støder befolkningens retsbevidsthed. Derfor fremsætter vi dette forslag til tydeliggørelse af den militære straffelov.“

Ved lovforslagets 1. behandling tog *forsvarsministeren* afstand fra den foreslåede tilføjelse, som efter hans opfattelse skød over målet, bl. a. under henvisning til, at der ikke skelnedes mellem forseelser med eller uden forbindelse med behandlingen af de værnepligtige, og at der heller ikke toges hensyn til, om forseelserne var begået af værnepligtige befalingsmænd eller af faste befalingsmænd. Det var ubestrideligt, at der i dele af befolkningen var givet udtryk for en retsopfattelse, som ikke stemte overens med domme, der var afsagt af domstolene. En del af denne uro skyldtes utvivlsomt, „at adskillige har noget vanskeligt ved i samme grad som domstolene at skelne mellem forseelser, der er begået bevidst, og handlinger, der skyldes uagtsomhed. Det bør imidlertid ikke overses, at der i hele vor straffelovgivning tages hensyn til, om en handling, der foranlediger tiltale, er begået bevidst eller uagtsomt, og det vil næppe være rimeligt, om den militære straffelov kom til at danne en undtagelse herfra. Men der hersker åbenbart hos adskillige, måske hos mange, den opfattelse, at uagtsomhed, som udvises overfor værnepligtige, der er under kommando, bør straffes særlig hårdt, hvis uagtsomheden er på grænsen af skødesløshed og tvinger værnepligtige til at deltage i øvelser, som i fredstid berøver dem livet eller påfører dem alvorlige legemlige skader.

Det er et synspunkt, som i hvert fald bør overvejes, og da jeg sidste år forelagde tinget forslag til ændringer i den militære straffelov og forslag til ændringer i den militære retsplejelovgivning samt i reglerne vedrørende den militære anklagemyndighed, lagde jeg ikke skjul på, at dette burde gøres til genstand for nærmere overvejelse;